

„Ми ꙗжъ кажѣтъ гърдо-мазна  
Гърдо-мазна, не'убава.“  
Тѣ си поиде во Софія,  
Фати конакъ у стрика ѣ.  
Му изгегла невѣста-та  
Со на'лани шикосани,  
Со чораби копринени,  
Съ алъ кошуля дуръ до земи,

Со читани чичеклиѣ,  
Алъ зжбунче до колена;  
Сжнце бѣше облечена,  
Месечина опасана,  
Дробни дзвезди по рамена,  
Самуръ калпакъ на глава-та,  
Паунъ перо на калпак-отъ.

377.

„Мори девойко, малка девойко,  
Малка девойко, блага яболко!  
Сакамъ нещо тебе да те питамъ,  
Ке те питамъ, право да ми кажешъ,  
Що сѣ толко, момо, расипано?  
Бѣло лице ти ꙗ помренено,  
Църни очи мрежа ти фатиле.  
Дали сѣ, момо, болна лежала,  
Или сѣ, момо, боленъ гледала?“  
Мома му веле, веле, говоре:  
„Ей море лудо, лудо, да младо!  
Нити сумъ, лудо, болна лежала,  
Нити сумъ, лудо, болестъ гледала.  
Богъ да убіе моя-та майка,  
Що мене скорнала мошне рано,  
Тѣ ме пушила за студна вода  
За студна вода отъ нова чешма;  
Тѣ си станахъ, лудо, мошне рано,  
Тѣ си узехъ, лудо, нова стомна,  
Тѣ си поидехъ на нова-та чешма,  
Вода си найдехъ, ретъ не си найдехъ;  
Постояхъ, лудо, ретъ си дочекахъ,  
Ред-отъ ми дойде и наливъ вода  
Си наливъ вода и сѣ повърнахъ,  
Тѣ си влезехъ, лудо, въ градина-та,  
Да си видамъ рано-то цвеке.  
Богъ да убіетъ морски-отъ ветеръ!  
Що си подуна силенъ и вилень,  
Тѣ си скърши солба босильокъ.“